

Israël is geen apartheidsstaat

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 16 december 2016) (Laatste bewerking: 13 oktober 2022)

De voormalige Amerikaanse president [Jimmy Carter](#), de Zuid-Afrikaanse Anglicaanse Aartsbisschop [Desmond Tutu](#), [Mary Robinson](#) de voormalige Ierse president, en diverse andere anti-Israël activisten noemen Israël een apartheidsstaat en vergelijken Israël met het voormalige apartheidsbewind in Zuid-Afrika. Het zijn valse beschuldigingen want Israël kent geen apartheidswetten zoals destijds in Zuid-Afrika. Jimmy Carter verraad in zijn boek "[Palestine: Peace not Apartheid](#)" zijn grote afkeer voor het land en het volk van Israël. Desmond Tutu beschuldigd Israël niet alleen van apartheid maar [vergelijkt het lijden van de Palestijnen](#) met wat de zwarten in Zuid-Afrika onder het blanke apartheidregime hebben meegemaakt. Ook Mary Robinson staat al jaren bekend als een felle anti-Israël lobbyist en gebruikte haar positie als Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties, om haar ranzige gevoelens ten aanzien van Israël uitvoerig te etaleren. Ook beweert zij dat de Israëlische wetgeving dozijnen wetten bevat die racistisch zijn tegenover de Arabieren. Maar Israël kent geen apartheidswetten maar kent volledige, politieke, religieuze en andere mensenrechten voor de hele bevolking.

Volgens het Israëlische Bureau voor Statistiek wonen er 175.000 christenen in Israël, zo'n twee procent van de bevolking. Van hen is 77,7 procent Arabisch christen. Het aantal christenen groeide in 2018 met 2,2 procent. Ruim 70 procent van het aantal christenen woont in het noorden van het land. Van de niet-Arabische christenen woont 40,9 procent in Tel Aviv en in het centrum van het land en bijna 34 procent in het noorden en in Haifa. De steden met de meeste christenen zijn Nazareth (22.100), Haifa (15.800), Jeruzalem (12.600) en Shafar'am (10.200). Het aantal Messiasbelijdende Joodse christenen wordt geschat op tussen de 15.000 en 25.000. (Bron: Israel Today)

Als Israël een apartheidsstaat zou zijn, die uitsluitend zou opkomen voor Joden, dan zouden de vele niet-Joodse bevolkingsgroepen geen deel uitmaken van de Israëlische samenleving. Hun verhaal krijgt geen aandacht in de internationale media omdat het ingaat tegen het valse beeld van Israël als 'apartheidsstaat'. Een groot aantal minderheidsgroepen binnen Israël is diep verbonden met de Joodse staat. Onder hen zijn er die zelfs bereid zijn om hun leven te geven ter verdediging van de Joodse natie.

Wat alle anti-Israël activisten beweren past niet in de omschrijving van een [apartheidsstaat](#). Ook de [Black Lives Matter coalitie](#) (BLM) noemt Israël in haar programma een "Apartheidsstaat" en genocide op de Palestijnen zou plegen. Ze verkondigen [zelfs oorlog](#) tegen de Joodse staat te willen voeren. Figuren die Israël beschuldigen van "apartheid", zijn niets anders dan leugenaars en ordinaire Jodenhaters. Er zijn talloze voorbeelden dat Israël geen apartheidsstaat is.

Desmond Tutu beschuldigd Israël van apartheid

Het zijn valse beschuldigingen want in Israël hebben alle inwoners –Joden en Arabieren- gelijke rechten. Israël kent volledige, politieke, religieuze en andere mensenrechten voor de hele bevolking. In werkelijkheid is Israël de enige apartheidsvrije staat in het Midden-Oosten. In Israël heeft de Arabische bevolking wettelijk volledig gelijke rechten, en meer voorrechten dan de meeste etnische minderheden in de vrije wereld, van de aanwijzing van Arabisch als officiële taal tot de erkenning van niet-Joodse religieuze feestdagen. En

dit terwijl apartheid al meer dan een millennium een integraal onderdeel is in de rest van het Midden-Oosten. De Arabische en islamitische landen handhaven nog steeds deze wettelijke, politieke en sociale discriminatie tegen hun minderheden. Israël zou zich minder vaak moeten verdedigen tegen die valse beschuldiging, en die neerleggen waar die hoort: bij de Arabische en islamitische landen in de regio.

Op 1 februari 2017 publiceerde [Freedom House](#) haar jaarverslag met betrekking tot burgerlijke en politieke vrijheden in de wereld. Israël blijft het enige vrije land in het Midden-Oosten, met een score van 80 op een schaal van 100. Dat steekt zeer gunstig af vergeleken met de diverse andere landen in de regio, zoals Turkije 38/100, Jordanië 37/100 en Koeweit 36/100 Irak 27/100, Iran 17/100, Saoedi-Arabië 10/100 en Syrië -1/100. Ook de Palestijnse Autoriteit komt er zeer beroerd vanaf met een score van 28/100. Gaza wordt niet eens apart

vermeld maar de situatie inzake burgerlijke vrijheden daar kan misschien best vergeleken worden met dictatuurstaten zoals het soennitische Saoedi-Arabië en het sjiiitische Iran. In vergelijking scoort België 95/100, Luxemburg 98/100 en Nederland 99/100. De Schandinavische landen scoren allen 100/100.

Enquête: Meeste Arabieren wonen liever in Israël

Een flinke meerderheid van de Arabieren zegt er de voorkeur aan te geven in een Joodse staat te leven. Dat is de uitslag van een [enquête](#) die werd uitgevoerd door het Konrad Adenauer-programma voor Joods-Arabische Samenwerking in het Dayacentrum van de Tel-Aviv Universiteit en Kivun, een onderzoeks-, strategie- en communicatiebedrijf. Het wordt steeds moeilijker om Israël te omschrijven als een [‘apartheidsstaat’](#). In de enquête werd aan lokale Arabische bewoners gevraagd wat hun persoonlijke visie op de staat Israël is. Een ruime meerderheid, 60 procent van de Arabieren, zei in het algemeen gunstig over Israël te denken, terwijl slechts 37 procent zijn mening als ongunstig beschreef. Onder de Arabische moslims had 48 tot 49 procent een positieve mening over Israël, onder de christelijke Arabieren was 61 procent positief gestemd. Vrijwel alle Druzen (94 procent) zeiden een gunstige kijk op de staat Israël te hebben. Opvallend was dat 47 procent van de Arabische ondervraagden zei zich in het algemeen ‘ongelijk behandeld te voelen’ in vergelijking met de Joodse bevolking van het land. En toch zei een overweldigende meerderheid van 63 procent dat Israël voor Arabieren een goede plek is om te leven. Michael Borchard, de Israëlische directeur van de Konrad Adenauer-stichting, zei dat de resultaten eens te meer aantoonde dat de lokale Arabieren zich meer identificeren met Israël dan met een mogelijke Palestijnse staat.

De Israëlische premier verteld in [deze video](#) over de positie van de Arabische bevolking in Israël. Hij zegt dat er in de afgelopen tien jaar veel is gedaan om die positie te verbeteren. In die periode is het aantal Arabische medewerkers in de Israëlische hightech-industrie vertienvoudigd. Het aantal Arabische studenten aan de Technische Universiteit Technion in Haifa is driemaal zo groot als vroeger. Het aantal Arabische rechters is bijna verdubbeld. In het Hooggerechtshof is een Arabische rechter voorzitter geweest van de verkiezingscommissie, die toezicht hield op de landelijke verkiezingen voor de Knesset. Een Arabier is plaatsvervangend commissaris van politie. Netanyahu noemt dit allemaal geen toeval en zegt zich verder blijvend te zullen inzetten voor het bereiken van gelijke rechten en gelijke mogelijkheden voor alle burgers van Israël.

In [de onafhankelijkverklaring van 1948](#) staat dat staat Israël gebaseerd zal zijn op vrijheid, gerechtigheid en vrede en dat het al zijn burgers sociale en politieke gelijke rechten zal garanderen, ongeacht godsdienst, ras en geslacht. Alle burgers van Israël hebben, het recht op vrije meningsuiting, het recht op democratie en de gelijkheid voor het gerecht of het nu christenen, Druzen of Arabieren zijn. Israël staat wat dat betreft in vergelijking met de Arabische landen in het Midden-Oosten en Noord-Afrika helemaal bovenaan de lijst. Israël is het enige land in de regio die minderheden de ruimte geeft en profiteert van de rechten die iedere Israëli ten deel valt, inclusief de vrijheid om in het openbaar kritiek te uiten, zonder bang te hoeven zijn voor enige vergelding. Christenen hebben in Israël veel betere leefomstandigheden dan welke andere christelijke gemeente dan ook in het Midden-Oosten. De wereld moet op de hoogte worden gebracht van deze feiten en moet weten dat figuren als Desmond Tutu er een anti-Israëlische agenda op na houden.

Het bestaan van politieke, religieuze en andere mensenrechten kan van de islamitische Arabische landen in het Midden-Oosten bepaald niet gezegd worden. In deze landen maakt apartheid een integraal onderdeel uit van de gevoerde politiek. Deze landen handhaven nog steeds wettelijke, politieke en sociale discriminatie tegen hun minderheden. Ook de Palestijnse leider Mahmoud Abbas (Abu Mazen) wil de toekomstige Palestijnse staat [etnisch zuiveren van alle Joden](#) naar het voorbeeld van de apartheidswetgeving in Jordanië en Saoedi-Arabië, waar het Joden verboden is te wonen.

[Volgens Dr. Qanta Achmed](#), een prominente islamitische schrijfster en arts in New York is Israël het enige land in de regio, dat minderheden niet alleen tolereert, maar ook integreert en daarmee het meest tolerante land in de regio genoemd kan worden. Dr. Achmed deed haar uitspraak op 22 mei 2013 in het Menachem Begin Heritage Center in Jeruzalem over de toenemende vervolging van minderheden in het hele Midden-Oosten als gevolg van de Arabische ‘Lente’. Zij is een uitgesproken criticus van de radicale Islam en de leugens die het spreekt tegen Israël en het Westen.

Dr. Qanta Ahmed

Wat dr. Achmed het meest frustrereert is dat de westerse media over het algemeen weigeren om openlijk over de vervolging van minderheden te spreken, vooral als het om christenen in Arabische landen gaat. Intussen wordt

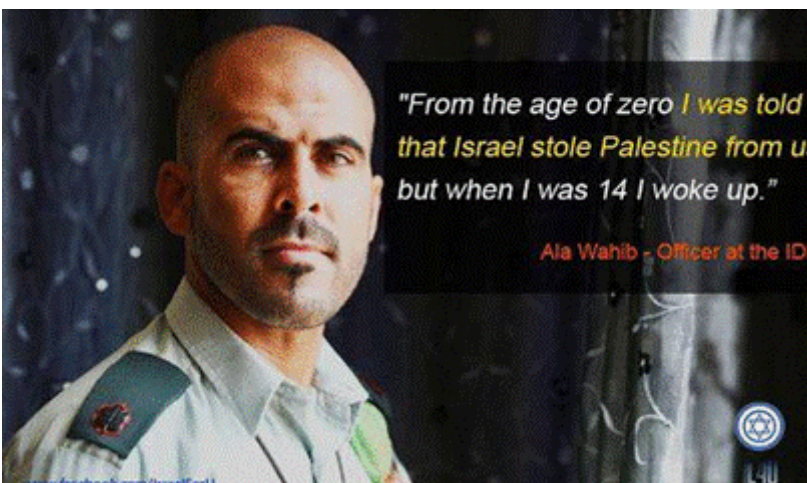
de waarheid over Israël genegeerd, en zelfs bedekt met schandalige leugens. Het is veelzeggend, merkte dr. Achmed op, dat Israël *de enige plaats in de regio is waar ik deze rede kan houden en daarna naar huis gaan. Wanneer ze zeggen dat Israël een bezetter is, dan is deze bezetting in contrast met andere bezetters een paradijs. Ik wil vechten voor Israëls zaak, en ik zou graag zien dat het land van onze voorvaders bevrijd wordt van de werkelijke bezetters.*

Ook [deze video](#) laat zien dat figuren als Tutu die Israël beschuldigen van “apartheid”, niets anders zijn dan leugenaars en ordinaire Jodenhaters. De schandalige leugens worden met slechts één doel aan de wereld gepresenteerd: Israël een slechte naam te bezorgen en het bestaansrecht ervan teniet te doen

In Israël is meer dan 20% van de bevolking Arabier die alle burgerrechten bezitten. Het zijn de enige Arabieren van het Midden-Oosten die in vrije, gelijke en democratische verkiezingen hun politieke vertegenwoordigers kunnen kiezen. Het is de Israëlische politiek die het land rijk en vruchtbaar gemaakt heeft, bovendien democratisch en Verlicht, met gelijke rechten voor mannen en vrouwen, om het even van welke religie en seksuele oriëntering. Israël is een zegen voor het Midden-Oosten.

Sinds de Arabische ‘lente’ wordt het Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken overspoeld met Arabieren die asiel aanvragen of visa voor een bezoek. Sommigen vragen zelfs dienst te mogen doen in het Israëlische leger. Ze zijn tot de ontdekking gekomen dat de bewoners van Israël het veel beter hebben dan in de totalitaire Arabische samenlevingen. Velen beginnen zich ook te realiseren dat het onder de nieuwe machthebbers in de Arabische landen mogelijk nog slechter zal worden dan het al was en de vrijheden tot een minimum beperkt zullen worden. *Jullie zijn het enige land (in de regio) dat de persoonlijke vrijheid respecteert*, schreef Dawoud, een computertechnicus uit Irak die politiek asiel aanvraagde in Israël. *De mensen van Israël zijn de sterkste en beschaafdsten in de regio*, schreef een andere jongeman uit Iran, die zei naar Israël te willen verhuizen met zijn hele gezin.

Terwijl het bewind in Ramallah, de [Verenigde Naties](#), diverse wereldleiders en allerlei linkse anti-Israël lobbyisten het leven van de Arabieren in Israël proberen af te schilderen als onderdrukkend blijken de feiten hun theorie niet te steunen. Duizenden Arabieren koesteren namelijk sympathie voor de Joodse staat en vinden werk in de Joodse dorpen in Samaria en Judea en ook elders in Israël. Zij zeggen dat de Joodse dorpen eerder een zegen dan een vloek voor hen zijn en vinden dat Samaria en Judea in geen geval in handen van de Mahmoud Abbas en zijn corrupte bende mag vallen en zeggen *helemaal geen onafhankelijke Palestijnse staat te willen*. Ze zeggen dat een dergelijke staat rampzalig zou zijn, en dat ze liever onder Israëlijs bestuur willen blijven. Uit [een onderzoek in juli 2012](#), is gebleken dat de meeste Arabische inwoners van Israël zich niet als 'onderdrukt' en 'levend onder apartheid' beschouwen. In het Midden-Oosten leven ruim 350 miljoen Arabieren, onder voornamelijk dictatoriale corrupte regimes. Alleen de Arabieren in Israël genieten volledige politieke en religieuze vrijheid en dat is in Israël. In de Joodse staat worden ze als volwaardige burgers beschouwd en hebben ze het recht te stemmen tijdens democratische verkiezingen.

Ali Wahab Arabische moslim en officier in het Israëlische leger.

In een jaarlijkse opiniepeiling die de Universiteit van Haifa publiceerde, bleek dat (68,3%) van de Arabieren liever in Israël woont dan in enig ander land in de wereld. Eenzeventig procent van de Arabische respondenten noemde alleen Israël een goede plek om te wonen, terwijl 60 procent Israël als *vaderland* omschreef. Bijna een zelfde percentage heeft er geen probleem mee, dat de openbare instellingen en het karakter van het land worden bepaald door het Jodendom.

Ruim 3500 niet-Joodse vrijwilligers verrichten werkzaamheden bij de Nationale Dienst in Israël. Hiervan is 72 procent moslim, 18 procent zijn Druzen en 10 procent zijn christenen. Ze spelen onder meer een actieve rol bij de politie, brandweer, medische diensten, scholen en kleuterscholen. 85 procent krijgt daarna een baan en integreren volledig in de Israëlische samenleving.

De praktijk laat zien dat steeds meer jonge islamitische en christelijke Arabische meisjes in Israëlische militaire dienst gaan. Een gelovige moslima die opgroeide in een Joodse wijk besloot bij het leger te gaan nadat ze al haar burens ook in dienst zag gaan: *'Het leger is een belangrijk deel van het leven van iedereen in mijn buurt,'* legde ze uit. *'Ik wilde gewoon in dienst zoals ieder ander. Ik wil iets teruggeven aan Israël, mijn land.'* Een andere moslima groeide eveneens op in een Joodse wijk. *Mijn hele leven ben ik met Joodse meisjes naar school gegaan, dus wilde ik de middelbare school afronden en in het leger gaan, net als mijn vriendinnen,* vertelde ze. *Ik heb me nooit geschaamd voor mijn (moslim)geloof, zelfs niet in het leger. Ik wilde in dienst omdat het mijn plicht is mijn land te dienen en te verdedigen,* voegde ze nog toe. *Ik wilde dienen op een manier die significant bijdraagt.*

Op 13 januari 2012, had [Yishai Fleisher](#), redacteur van JewishPress, tijdens een inhuldigingsceremonie van Paratroopers van het Israëlische leger (IDF), een ontmoeting met [Moslims en Arabieren](#) die zeggen er trots op te zijn om als soldaten in het Israëlische leger te dienen. Joden, Arabieren, Shi'itische moslims, Druzen en Bedoeïenen, allemaal samen in het Israëlische leger.

Joden, Arabieren, Shi'itische moslims, Druzen en Bedoeïenen, allemaal samen in het Israëlische leger.

Ook Rania Fadel – een Israëlisch-Arabische studente – en vrijwilligster voor de organisatie [Stand with Us](#), neemt het op voor de democratie van Israël. Rania vindt er geen doekjes om: [“Apartheid in Israël bestaat niet – dat is een leugen,”](#) zegt ze. “Kom naar Israël en zie met je eigen ogen hoe het echt is.”

Boshra Khalaila, een Israëlische-Arabische studente: *Ik ben getrouwd en bezig met een master's degree. Ik ben een liberale, vrije vrouw, met alle mogelijke rechten. Ik vergelijk mezelf met andere vrouwen van mijn leeftijd in Jordanië, de Palestijnse gebieden, Egypte, welk Arabisch land dan ook. Zij hebben niet de rechten die ik heb: vrijheid van meningsuiting, het recht om te stemmen. Ze worden gedwongen om op jonge leeftijd te trouwen. Zij dragen verplicht religieuze hoofdbedekking, onafhankelijk van hun eigen overtuiging. Bij mij is het het tegenovergestelde, ik heb alles .*

Aatef Karinaoui, een Israëlisch-Arabische politicus: *Israël is een prachtig land voor Arabieren. Het is de enige democratie in het Midden-Oosten. Kijk naar wat de Arabieren aan het doen zijn met elkaar in het hele Midden-Oosten. We willen ons hier niet langer mee bezig houden. Mensen willen vooruit komen binnen de staat Israël. We willen bewijzen dat we loyale en trouwe burgers zijn. Ik ben een trotse Arabier en ook een trotse Israëli.*

Ismail Khaldi, de eerste Bedoeïen die als diplomaat diende in het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Israël: *De Bedoeïenen in Israël vormen een voorbeeld van de bijdrage die men kan geven aan deze democratische en vrije staat, dat is waarom wij (de Bedoeïenen) er trots op zijn hier een deel van uit te maken. Ik ben een trotse Israëli – samen met vele andere niet-Joodse Israëli's, zoals Druzen, Bahai-aanhangers, Bedoeïenen, christenen en moslims, die in een van de meest cultureel gevarieerde samenlevingen en de enige echte democratie in het Midden-Oosten wonen.*

De Israëlische samenleving is verre van perfect, net als die van andere landen. Maar laten we eerlijk zijn, welke maatstaf die u ook kiest – onderwijskansen, economische ontwikkeling, vrouwen-en homorechten, vrijheid van meningsuiting en van vergadering, vertegenwoordiging in de wetgeving – Israëlische minderheden zijn hier veel beter af dan in elk ander land in het Midden-Oosten.

[Arabieren in het Israëlische leger](#)

Een toenemend aantal jonge Arabieren [dient vrijwillig in het Israëlische leger](#). Sommigen dragen zelfs een zilveren Davidsster. Ze laten zien, dat het stereotype van een verdrukte minderheid, dat de wereldmedia hen opdringen, niet juist is. *Het land helpt ons en ik zal een goede toekomst krijgen,* vertelde sergeant Saleh Khalil,

20, in een zeldzaam interview met actieve gevechtssoldaten. Khalil behoort tot die sector van de Arabische moslimgemeenschap die gelooft dat ze ook verantwoordelijkheid voor de staat dragen. *Ik heb dienst genomen om bij te dragen aan het land, omdat ik in dit land leef*, zei hij. Zijn collega, sergeant Yusef Salutta (20), ging daarin nog een stap verder: *Waarom heb ik besloten om dienst te nemen? Omdat ik in dit land woon en ik van het land houd en eraan wil bijdragen*, zei hij tegen verslaggevers. *Iedereen zou dienst moeten nemen iedereen die hier woont zou in dienst moeten gaan*. En voor Salutta waren het niet alleen maar woorden.

Moslimvrouwen genieten in de Joodse staat veel meer rechten en kansen dan hun geloofsgenoten in de omringende Arabische en Islamitische landen. In Israël wordt vrijheid van religie en beleving gewaarborgd door de staat. [Moslimvrouwen in de Joodse staat genieten meer rechten en kansen](#) dan hun collega's in Arabische en Islamitische landen. Terwijl vrouwelijke moslims in een aantal Arabische en Islamitische landen worden ontvoerd, verkracht, neergeschoten, gemarteld en in ongewenste huwelijken gedwongen, mogen moslimvrouwen zich in Israël niet alleen kandidaat stellen voor verkiezingen maar kunnen zij ook daadwerkelijk hoge posities bereiken zoals de moslima Maria Gharra.

Maria Gharra

Zij is de eerste moslimvrouw die als politieofficier de Joodse staat dient. *“Ik maak deel uit van de staat en ik heb zelfs geen probleem om ‘Hatikvah’ (het volkslied van Israël) te zingen,”* vertelde zij kort nadat zij haar nieuwe functie opnam. Gharra vertegenwoordigt die Arabische Israëliërs die Israël als hun staat zien en geloven in het democratisch systeem van de Joodse staat. *“Ik heb me nooit verschillend gevoeld, legde zij uit. “Mijn uitgangspunt is dat we allemaal gelijke burgers zijn. Dit is mijn staat en dat is waarom ik een bijdrage wil leveren.”* Israël is een zegen voor het Midden-Oosten!

Mustafa Tabash is tankcommandant in het Israëlische leger. Er dienen zo'n duizend bedoeïenen in het leger, voornamelijk als spoorzoeker of verkenners in het speciale bataljon van verkenners. Tabash wist al op de middelbare school dat hij in militaire dienst wilde. Mustafa kwam bij de pantsertroepen terecht. In de zevende brigade was hij een tijdlang schutter. Op de website van het Israëlische leger zegt hij: *Deze post vervul ik met plezier, want de schutter moet het sterkst zijn van een pantserbemanning. De opleiding tot pantserscommandant is geen kleinigheid. Er worden hoge eisen aan je gesteld en je bent veel in het veld.* Tabash zegt dat zijn familie trots op hem is: *Mijn kleine broertje adoreert me, als ik in uniform en met mijn geweer thuiskom.* Tabash heeft zijn volgende doel al in het vizier: Hij wil officier van de pantsersbrigade worden.

De moslim Siad Churani uit het Arabische dorp Aqabara, in de buurt van Safed zegt er trots op te zijn in het Israëlische leger te dienen. Hij draagt het insigne 'uitmuntend militair': *Veel mensen verbazen zich erover dat ik bij de elite-eenheid Golani in het Israëlische leger dien. Maar ik vind dat ik in een land woon, dat mij veel heeft gegeven.* Siad hoort bij het groeiend aantal Arabische Israëlische staatsburgers dat zich aanmeldt bij het Israëlische leger.

Uit een studie van de Harvard universiteit uit 2008 bleek dat 77 procent van de Israëlische Arabieren nergens anders zou willen wonen. Het negatieve beeld dat het voor Arabieren verschrikkelijk zou zijn om onder Joodse overheersing te leven, wordt met allerlei feiten weerlegd. Kasim Hafeez, een als Brit geboren moslim van Pakistaanse afkomst, haatte Israël en de Joden. Hij stond op het punt naar Pakistan af te reizen om daar een terreuropleiding te volgen. Zijn wereldbeeld over Israël en het Joodse volk veranderde drastisch nadat hij het boek '[A Case for Israel](#)' van Alan Dershowitz had gelezen. 'Ik beschouwde dat boek als zionistische propaganda, maar ik wilde het wel lezen.'

Alan Dershowitz

Dat boek raakte hem zodanig dat alle mythen over Israel en de Joden waarmee hij was opgegroeid, verdwenen. Hij zocht naar moslimbronnen om de inhoud van het boek te weerleggen, maar hij vond ze niet. Vervolgens ging hij naar Israel, om daar met eigen ogen het 'fascisme, racisme en de apartheid' te aanschouwen. 'Hoewel ik op het vliegveld Ben Gurion eerst acht uur werd vastgehouden, werd ik toch behandeld met respect. De veiligheidsbeambte verontschuldigde zich en gaf me koffie en koekjes.' Eenmaal in Israel ontdekte hij dat de mensen vriendelijk en behulpzaam zijn. Wat een contrast met de religieuze pelgrimsreis die hij en sommige van zijn familieleden eerder maakten naar Mekka. Diepe indruk maakte zijn bezoek aan de Klaagmuur. 'Ik zag

christenen moslims en joden vrij en in vrede naar hun plaatsen van aanbidding gaan. Ik moest huilen en kreeg liefde in mijn hart.'

Steeds meer Arabische christenen melden zich aan voor dienst in het Israëlijsche leger. Als niet-Joden zijn zij daartoe niet verplicht. Veel jonge Arabische christenen zien het toch als hun plicht, om zich samen met hun Joodse landgenoten in te zetten voor de verdediging van dit land. [Samer Barham](#) is een van die jonge Arabische christenen die hun leven voor Israël op het spel

zetten. In een interview met de messiaane YouTuber Chanaya Naftali zei Barham, dat als hij en andere Arabieren verwachten dat de Staat voor hen zorgt, ze ook bereid moeten zijn om iets terug te doen. Maar bij Barham's ministerie gaat over meer dan alleen geven en nemen. Hij besloot om in het leger te gaan, nadat zijn oudere broer aan leukemie was overleden. Het was de droom van Samer's broer om een gevechtssoldaat in het Israëlijsche leger te zijn. Tijdens het medisch onderzoek van het leger voor de aanwerving werd echter vastgesteld dat hij ziek was. Niet lang daarna stierf de broer en besloot Samer dat hij de droom van zijn broer voor hem zou vervullen.

Samer legt uit dat heel veel Arabieren van Israël houden. 'Ik woon hier en het is mijn plicht om van het land te houden waar ik woon. Iedereen in dit land - moslims, christenen en joden - bidt tot wie dan ook, wanneer en waar dan ook. Zelfs in het Israëlijsche leger werd ik als christen net zo behandeld als de Joden. Degenen die Israël belasteren weten eenvoudigweg niet waar ze het over hebben.' zei hij tegen Nafthali.

De meeste Arabieren die in Israël wonen willen niets liever dan integreren. Dat blijkt uit een onderzoek van het Brookings Instituut in Washington. Mohammad Darawshe, directeur van het "Center for a Shared Society" presenteerde een aantal feiten over de integratie van Arabieren binnen de Israëlijsche samenleving. Zo blijkt dat maar liefst 23% van de Israëlijsche doctoren Arabieren zijn. Er werken 558 Arabische onderwijzers op Joodse scholen en 57 Joodse onderwijzers op Arabische scholen. Volgens een onderzoek door de Israëlijsche Arabische professor Sammy Smooha van de Universiteit van Haifa voelt 73% van de Arabieren zich Israëliër.

Israël is geen Nazi-apartheid-staat zoals vele antisemieten/Israël haters de wereld willen doen geloven. Voor apartheid ideologie moet men in de islamitische wereld zijn. Haat en geweld tegen christenen en Joden zijn hier aan de orde van de dag. En wat te denken van de gruwelijke moordpartijen van extremistische moslims. Ze martelen, verkrachten, onthoofden en blazen zichzelf op tussen moslims in Irak, Egypte, Syrië, Somalië, Soedan, Pakistan, en Afghanistan om zo maar een paar voorbeelden te noemen. Islam heeft een eeuwenlange bloedige geschiedenis van imperialisme, kolonialisme, slavernij en racisme, afgedwongen met het zwaard. Toch hoort men hier praktisch niets over in de media en al evenmin van de politiek correcte wereldleiders. Alleen Israël moet het ontgelden. Met valse, gemene en leugenachtige beschuldigingen wordt de Joodse staat gedemoniseerd en haar bestaansrecht keer op keer ter discussie gesteld.

Er is een Bijbels gebod waar veel Israëlijsche Joden zich aan houden: **Leviticus 19:33-34 En wanneer een vreemdeling bij u in uw land vertoeft, zult gij hem niet onderdrukken. Als een onder u geboren Israëliet zal u de vreemdeling gelden, die bij u vertoeft; gij zult hem liefhebben als uzelf, want gij zijt vreemdeling geweest in het land Egypte.** Dat zijn de Bijbelse opdrachten waar Israël zich aan houdt.

Palestijnse moordenaar Zakariya Zubeidi haalt zijn master degree in Israëlijsche gevangenschap

Met regelmaat verschijnen er in de media-en televisie die onder controle staan van het PA-terreurbewind in Ramallah berichten over hoe slecht hun PA-helden (moordenaars) in Israëlijsche gevangenissen worden behandeld. Wat het contrast tussen wat het Palestijnse leiderschap beweert en Israël illustreert, is die van de Palestijnse moordenaars Zakariya Zubeidi en Marwan Barghouti en diverse anderen. [Zubeidi behaalde zijn masterdiploma](#) in de Israëlijsche Gilboa-gevangenis en Barghouti behaalde met volledige medewerking van de

Israëlische Autoriteiten zijn doctoraal in politieke wetenschappen. Zubeidi is de voormalige chef van de Al-Aqsa Martelarenbrigades in de terreurstad Jenin. Hij wordt gezien als één van de "[symbolen](#)" van de door [Jasser Arafat georkestreerde 2e Intifada](#). In die periode hield hij toezicht op talrijke dodelijke aanslagen.

Zakaria Zubeidi met portret van Arafat

Hij stond meerdere jaren op de meest gezochte lijst van Israël. In een interview in 2005 nam hij de verantwoordelijkheid op zich voor de aanslag op [Beit She'an in 2002 waarbij 6 mensen omkwamen](#). Hij beloofde zijn wapens neer te zullen leggen als onderdeel van een Israëlische [amnestie in 2007](#) en stemde er mee in het geweld op te geven en werd na een proeftijd van drie maanden van de lijst met gezochte personen van Israël verwijderd. Op 27 februari 2019 werd Zubeidi echter opnieuw gearresteerd en in mei aangeklaagd voor een

Israëlische militaire rechtbank wegens het uitvoeren van ten minste [twee aanslagen](#). Op 6 september 2021 [ontsnapte hij uit de Gilboa-gevangenis](#), samen met vijf andere Palestijnse gevangenen, via een tunnel die ze hadden gegraven. Vijf dagen later, op 11 september 2021, werd hij opgepakt in de buurt van [het Israëlische dorp Kfar Tavor](#).

Jezus komt

Franklin ter Horst

E-mail: Hijkomt@hetnet.nl

Terug naar: [Inhoud](#)